

РЕШЕНИЕ

№ 3814

гр. София, 13.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 29.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **7578** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на Б. Я. М. срещу мълчалив отказ на Кооперация „Групова практика за първична медицинска помощ – Студентска“, [населено място], да се произнесе по заявление от 22.12.2016 г., подадено по реда на чл. 28 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/, както и във връзка с решение № 9917/27.06.2019 г. на Върховен административен съд /ВАС/, постановено по адм. дело № 14466/2017 г.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания мълчалив отказ. Твърди се, че на 22.12.2016 г. жалбоподателят, поради притеснение от неконтролируемо разпространение на личните му данни, подал до ответника, в качеството му на администратор на лични данни, заявление по чл. 28 от ЗЗЛД, на което дружеството отговорило с мълчалив отказ. В жалбата се твърди още, че освен от законното си право на това заявление, жалбоподателят се е водил и от мотива, че очевидно администраторът на лични данни е получил неговите данни във връзка с трудовоправни взаимоотношения, за които данни жалбоподателят изненадващо установява, че се разпространяват от администратора в интернет, без негово съгласие за това. Претендира се от съда да постанови решение, с което да отмени мълчаливия отказ и да определи на ответника подходящ срок за изпълнение, както и да присъди направените по делото разноски. В приложени по делото писмени бележки и молби

излага допълнителни доводи за незаконосъобразност на оспорения мълчалив отказ.

Ответникът — КООПЕРАЦИЯ „ГРУПОВА ПРАКТИКА ЗА ПЪРВИЧНА МЕДИЦИНСКА ПОМОЩ – СТУДЕНТСКА“ - С. /Кооперация „ГППМП – Студентска“, редовно призван, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира присъждане на разноски по делото и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление от 22.12.2016 г., подадено по телепоща до М. М., в качеството ѝ на управляващ и представляващ Кооперация „ГППМП – Студентска“, Б. Я. М. е поискал: информация дали отнасящи се до него данни се обработват; информация за целите на това обработване; информация за категориите данни и за получателите, или за категориите получатели, на които данните се разкриват; съобщение до него в разбираема форма, съдържаща личните му данни, които се обработват, както и всяка налична информация за техния източник; информация за логиката на всяко автоматизирано обработване на лични данни, отнасящи се до него. В заявлението е посочено, че информацията се иска в писмена форма на адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]06, п. к. 8600. Искането си за достъп жалбоподателят е обосновал с притеснения за бъдещо нерегламентирано разпространение на личните му данни, които не са опровергани по официален ред.

Така изпратеното от жалбоподателя заявление е получено в Кооперация „ГППМП – Студентска“ на 23.12.2016 год. срещу подпис от медицинската сестра Я., служител на кооперацията, като това обстоятелство се установява от събраните по адм. дело № 971/2017 г. по описа на Административен съд – София град /АССГ/ писмени и гласни доказателства. От събраните по делото доказателства не се установява заявлението да е заведено в регистър от администратора на лични данни. Съгласно приложено по делото удостоверение № 110462/10.04.2014 год., издадено от Комисията за защита на личните данни, Кооперация „ГППМП – Студентска“ е администратор на лични данни.

В срока, установен в чл. 32 от ЗЗЛД /отм., но приложим към датата на подаване на заявлението/, Кооперация „ГППМП – Студентска“ не се произнесла по заявлението, поради което жалбоподателят атакува постановления по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК мълчалив отказ да му бъде предоставена исканата информация. Така постановеният мълчалив отказ е бил оспорен пред АССГ, като с решение № 3943/12.06.2017 г. по адм. дело № 971/2017 г. съдът е отменил мълчаливия отказ на Кооперация „ГППМП – Студентска“ да предостави информация на Б. М. по заявлението, получено на 23.12.2016 г., и е върнал преписката на ответника за произнасяне по заявлението в 14-дневен срок. Цитираното съдебно решение е отменено с решение № 9917/27.06.2019 г. на ВАС, постановено по адм. дело № 14466/2017 г., като делото е върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на АССГ, тъй като липсва произнасяне по същество относно законосъобразността на мълчаливия отказ. В мотивите на съдебното решение ВАС сочи, че жалбоподателят не е ангажирал пред АССГ доказателства, че е в трудовоправни отношения с

кооперацията, по повод на които последната съхранява неговите лични данни, още повече, че ги разпространява в интернет пространството, което е в доказателствена тежест на оспорващия, съгласно чл. 170, ал. 2 от АПК. Изрично в съдебното решение е указано, че възприетата практика, че мълчалив отказ поради липса на уведомление винаги е недопустим, се явява погрешна и следва да бъде изоставена.

С молба от 05.08.2019 г. ответникът заявява, че не може да представи трудов договор от 02.12.2013 г. с Б. М., тъй като същият никога не е бил в трудовоправни отношения с Кооперация „ГППМП – Студентска“, както и не се съхраняват амбулаторни журнали и книги за дневни и нощни дежурства за 2013 г. и 2014 г., тъй като същите са унищожени, съгласни Приемно – предавателен протокол от 14.11.2018 г.

По делото са приложени и приети като доказателства от ответника интернет разпечатка от сайта на ДКЦ V – Студентска поликлиника, както и списъчен състав към 02.03.2017 г. на Кооперация „ГППМП – Студентска“, включващ лекари, медицински сестри и друг персонал.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 2 от АПК. Съгласно цитираната разпоредба мълчаливият отказ може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе. Предвид това, че заявлението е постъпило при ответника на 23.12.2016 г., както и че срокът за произнасяне е бил 14 дни, в съответствие с чл. 32 от ЗЗЛД /отм./, органът е следвало да се произнесе до 06.01.2017 г. /работен ден/, от която дата започва да тече и едномесечния срок за оспорването му по съдебен ред и като взе предвид, че жалбата срещу мълчаливия отказ е подадена на 13.01.2017 г. по пощата, съгласно направено отбелязване върху нея, т. е., съдът намира жалбата за допустима. Същата е подадена от лице, имащо правен интерес и срещу подлежащ на оспорване акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Безспорно се установява по делото, че Кооперация „ГППМП – Студентска“ е администратор на лични данни по смисъла на чл. 3 от ЗЗЛД /отм./ във връзка с чл. 17, ал. 2 от ЗЗЛД /в редакцията, приложима към датата на постановяване на мълчаливия отказ/, вписан под № 110462 в електронния регистър, воден от КЗЛД на основание чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД /в приложимата редакция към датата на постановяване на мълчаливия отказ/. В чл. 32 от ЗЗЛД /отм., но приложим към датата на постановяване на мълчаливия отказ/ е регламентирано задължение за администратора на лични данни да разгледа подаденото заявление с правно основание чл. 28, ал. 1 от ЗЗЛД /отм./ и да се произнесе в 14-дневен срок от подаването му. В случаите, когато администраторът на лични данни не се произнесе в срок по подаденото пред него заявление за достъп до лични данни е налице мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. В тази връзка следва да се има предвид, че в този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД /отм., но приложима към датата на постановяване на мълчаливия отказ/ лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Целта на ЗЗЛД е да се гарантира неприкосновеността на личността и личният живот, като се защитят физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични

данни и се регламентира правото на достъп до събираните и обработвани такива данни. С разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от ЗЗЛД /отм., но приложима към датата на подаване на заявлението/ е регламентирано правото на физическите лица на достъп до отнасящи се за тях лични данни по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД. Редът и условията за упражняване на правото на достъп, към датата на подаване на заявлението за достъп и постановяване на процесния мълчалив отказ, са изчерпателно уредени в Глава пета на ЗЗЛД /отм., чл. 26 - чл. 34б/. Правото на достъп се осъществява с писмено заявление до администратора на лични данни /чл. 29 от ЗЗЛД, отм./, в което лицето може да поиска: 1. потвърждение за това, дали отнасящи се до него данни се обработват, информация за целите на това обработване, за категориите данни и за получателите или категориите получатели, на които данните се разкриват; 2. съобщение в разбираема форма, съдържащо личните му данни, които се обработват, както и всяка налична информация за техния източник и 3. информация за логиката на всяко автоматизирано обработване на лични данни, отнасящи се до него, поне в случаите на автоматизирани решения по чл. 34б.

Срещу правото на физическото лице да получава достъп до отнасящи се за него лични данни законът е предвидил насрещно задължение за администраторите на лични данни да разглеждат и се произнасят с изричен акт и в определен срок по подаденото заявление /чл. 32, ал. 3 от ЗЗЛД, отм., но приложим към датата на постановяване на мълчаливия отказ/. В съответствие с приложимата разпоредба на чл. 34, ал. 1 от ЗЗЛД /отм./, за да възникне обаче задължение за предоставяне на достъп до лични данни за администратора, същите следва да съществуват и предоставянето им да не е забранено със закон.

В процесния случай ответникът не оспорва обстоятелството, че не се е произнесъл с изричен акт по заявлението от 22.12.2016 г., както и че заявлението на Б. М. е редовно подадено. Спорен по делото е въпросът дали за администратора на лични данни е възникнало задължение да се произнесе по подаденото заявление, след като същият не е разполагал с тези лични данни, както и не е обработвал същите. В този връзка следва да се има предвид, че мълчаливият отказ е винаги процесуално незаконосъобразен - в нарушение на установената форма и производствените правила. По аргумент от чл. 58, ал. 3 и чл. 172, ал. 3 от АПК, процесуалният закон обаче допуска мълчаливият отказ да не бъде отменен, като процесуално незаконосъобразен акт, поради и което при оспорване на отказ /мълчалив или изричен/ законодателят възлага с разпоредбата на чл. 170, ал. 2 от АПК доказателствената тежест за установяване наличието на условията за издаването на акт с желаното от жалбоподателя съдържание върху него. И ако тези условия не са налице, то мълчаливият отказ е материално законосъобразен и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена. В този смисъл са и задължителните за настоящата съдебна инстанция указания, дадени от ВАС при новото разглеждане на делото в отменителното решение № 9917/27.06.2019 г. на ВАС, постановено по адм. дело № 14466/2017 г. Изрично в цитираното съдебно решение ВАС е указал, че следва при новото разглеждане на делото съдът да се произнесе по същество относно законосъобразността на мълчаливия отказ, както и че мълчаливият отказ, на който е равнозначна липсата на уведомление, подлежи на преценка за законосъобразност. В съдебното решение се сочи още, че жалбоподателят не е ангажирал пред АССГ доказателства, че е в трудово-правни отношения с кооперацията, по повод на които последната съхранява неговите лични данни, още повече, че ги разпространява в

интернет пространството, което е в доказателствена тежест на оспорващия, съгласно чл. 170, ал. 2 от АПК. В изпълнение на съдебното решение на ВАС с определение на съда от 08.07.2019 г. на жалбоподателя изрично е указано разпределението на доказателствената тежест в процеса, а именно: да представи доказателства, че е или е бил в трудово-правни отношения с кооперацията /в какъв период/, както и че последната е разпространила личните му данни в интернет. Независимо обаче от изрично дадените му указания в хода на съдебното дирене жалбоподателят не е ангажирал пред АССГ каквито и да било доказателства, че е бил в трудово-правни отношения с ответника в процесния период, по повод на които последният да е съхранявал негови лични данни. Не са представени от жалбоподателя и доказателства, от които да се установява също така, че Кооперация „ГППМП – Студентска“ е разпространявала в интернет пространството под някаква форма лични данни на жалбоподателя. В тази връзка следва да се има предвид също така, че самият ответник отрича наличие на трудово-правни отношения с жалбоподателя М., както и обстоятелството да е разпространявал негови лични данни в интернет. Настоящият съдебен състав приема, че при липсата на доказателства през процесния период жалбоподателят да е бил в трудово-правни отношения с Кооперация „ГППМП – Студентска“, както и последният да е разпространил личните данни на жалбоподателя в интернет по начин, който да позволява същият да бъде идентифициран пряко или непряко чрез един или няколко специфични признаци, оспореният мълчалив отказ е законосъобразен. Установеното по делото налага извода, че са налице основания по чл. 34, ал. 1 от ЗЗЛД /отм./ за постановения отказ, тъй като личните данни на жалбоподателя не съществуват. Мълчаливият отказ за достъп до обработваните лични данни на жалбоподателя в конкретния случай е законосъобразен, породил установената в хода на настоящото съдебно производство обективна невъзможност за тяхното предоставяне, доколкото същите към момента на неговото постановяване не съществуват. По делото не се съдържат доказателства, които да опровергават доводът на администратора на лични данни, че въобще не разполага с каквито и да е лични данни на заявителя, както и че лични данни на същия не са били обработвани, в това число и чрез неправомерно разпространение в интернет.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че оспорения мълчалив отказ се явява законосъобразен, а така подадената жалба е неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски от ответника, както и на основание чл. 143, ал. 4 и чл. 226, ал. 3 от АПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата в размер на общо 2 100 лева, представляваща реално изплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред две съдебни инстанции и съгласно приложен по делото списък на разноските по чл. 80 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Я. М. срещу мълчалив отказ на Кооперация „Групова практика за първична медицинска помощ – Студентска“, [населено място], да се произнесе по заявление от 22.12.2016 г., подадено по реда на чл. 28 от Закона за защита на личните данни, като неоснователна.

ОСЪЖДА Б. Я. М. да заплати на КООПЕРАЦИЯ „ГРУПОВА ПРАКТИКА ЗА ПЪРВИЧНА МЕДИЦИНСКА ПОМОЩ – СТУДЕНТСКА“ - С. сумата в размер на 2100 /две хиляди и сто/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: